

SZÖVEG –
TAHIN RÁHEL

SOROZAT –
CSALÁDI KÖRBEN

ILLUSZTRÁCIÓ –
SZÜCS ÉDUA

HALÁSZAT, VADÁSZAT, DÍSZEK ÉS ANGYALOK

A tanárnéni a múltkor megkérdezte, kinek mi jut eszébe a karácsonyról. Le kellett írni a szavakat, aztán mindet felolvastuk és megszámoztuk. Első helyen az ajándékok meg a karácsonyfa volt. Utána holtversenyben az utazás, Jézus baba és a pulyka, végül az adventi naptár és a nagyszülők. Én azt írtam: halászat, vadászat, díszek és angyalok. Persze az első kettőt senki sem értette elsőre. Szerencsére utána el is lehetett magyarázni.

◆ Az angyalok másnak is eszébe jutottak, mert volt, aki azt mondta, hogy hozzájuk ők hozzák a karácsonyfa. De legtöbben azért mégis maguk veszik, és már december elején fel is díszítik, mert karácsonykor úgysem lesznek otthon. Sokan elutaznak valahová, és csak akkor jönnek vissza, amikor újra elkezdődik az iskola. Kicsit irigyek is vagyunk Ágóval, mert nekik majdnem egy hónappal előbb elkezdődik az ünnep: csillog-villog a fa a nappaliban, és mindennap eszegetik az édességet az adventi naptárukból... Amikor meg elfogy a csoki, jöhet a pulyka és a sok-sok ajándék a nagyszülőknél. Igaz, azért sokan elmennek a templomba is, hogy énekeljenek a kis Jézus születésnapjára. Nekem is el kellett magyaráznom a szavaimat. Nálunk minden azzal kezdődik, hogy csinálunk egy szép koszorút az ajtóra: szürös zöld leveleket teszünk rá meg piros bogycákat és egy díszet, amit Anya készített nagyon régen, az első angol karácsonyunkra, amikor én még az ő pocakjában ünnepeltem. Aztán odakészítünk négy szép gyertyát az asztalra, és abból minden héten meggyújtunk egyet. Anya szerint ez a mi adventi naptárunk. Este befűtünk a kandallóba – mert akkor már nagyon hideg van –, és együtt készítjük a képeslapokat, díszeket, amiket Magyarországra küldünk a nagyszülőknek és az unokatestvéreknek. Próbálunk jobbak lenni, mint máskor. Ez a legnehezebb része – de azért egy kicsit ritkábban rugdosódnak az asztal alatt. Sőt, ajándékot is készítünk egymásnak! Legtöbbször valami szaloncukorfélét, mert azt itt egyáltalán nem árulnak, és

mert Anya szerint az biztos nem kallódik évekig a fiókunk alján (persze csak azért, mert ő is segít megcsinálni). Amikor mindenkinek véget ér az iskola, akkor jön a legérdekesebb rész: a fenyővadászat és a pontyhalászat. Először karácsonyfa kell szerezni. Az pedig nem könnyű, mert addigra mindenki rég megvette a szép fákat, mi meg versenyeztethetjük a maradékot, hogy melyik nem annyira ferde, kopasz vagy szomorú... A nyertest viszont olcsón hazavihetjük, mert már úgyse kéne senkinek. Ez nagyon izgalmas dolog, mert több helyre is elmegyünk, és mindig azt hisszük, hogy egyáltalán nem fogunk normálisan kinéző fákat találni, de aztán a végén valahogy mindig lesz egy, amivel nagyon jól járunk. Szerintem ez biztosan a karácsonyi angyalok miatt lehet. Utána száguldunk a szomszéd városba pontyot venni, amit sosem lehet kapni máskor, csakis szenteste előtt egy nappal – és nagyon kell sietni, mert a lengyelek is pontyot esznek az ünnepen, és ők sajnos jóval közelebb laknak a bolthoz. A múltkor amint beléptünk az áruházba, Apa mindjárt mondta, hogy Ágó meg én rohanjunk a halashoz, és ha van ponty, mindenképp vegyük meg. Nagyon büszke voltam, mert még soha nem vettünk egyedül semmit, és pont az utolsó halat kaptuk meg – mire Apa meg Dani odaérték, már be is csomagolták nekünk. Úgyhogy mi ketten mentettük meg a karácsonyi vacsorát. Amikor már minden megvolt, Anya szépen megsütötte a kalácsokat, jól elvágta a kezét a nagy késsel, és megfőzte a halászlét meg

a tésztát. Mi meg feldíszítettük a fát. Misére is mentünk, ajándékot is kaptunk, mint az angol gyerekek. A nagyszülők helyett pedig minden évben elmegyünk a David bácsiékhoz pulykát enni – meg játszani a gyerekeikkel. Nálunk mindig ilyen a karácsony, de ebben az évben, azt hiszem, kicsit máshogy lesz. Most végre mi is együtt ünnepelhetünk az egyik nagymamánkkal! Sőt, idén ő intézi majd az egész karácsonyt! Nagyon izgalmas lesz!!! Én már alig várom! Ágó kicsit aggódik, hogy mi lesz a mákos kaláccsal meg a halászlével, de Anya elmagyarázta, hogy ő is mindent a nagytól tanult, úgyhogy az ünnepi vacsora biztosan legalább annyira finom lesz, mint szokott. Dani vigyorgott:

– Akkor most majd a nagymama vágja el a kezét...
– Hátha idén ez is elmarad... – mondta Anya.
– És te mikor jössz haza? – kérdezte Ágó.
– Ti – javítottam ki.
– Még nem tudom. Ha szerencsénk lesz, talán szentestére kiengednek.
– Ó, akkor idén két jászol is lesz a fa alatt! Egy a Jézuskának, egy meg a mi kicsi babánknak – öleltem meg Anya pocakját, de csak óvatosan.
– Ha vigyáznak ránk az angyalok, akkor egészen biztosan – mosolygott Anya.
– Vigyáznak ránk – mondta Apa. – Egészen biztosan. ◆

SZÖVEG –
UNGVÁRY ZSOLT

VETÉLKEDŐ

Otthon alapesetben szinte kizárólag a sportcsatornákat nézzük. Ahol három fiú van a családban, alighanem ez a természetes. Néha persze a legkisebb kedvéért elkapcsolunk egy-egy gyermekműsorra, de a női szakasz (feleségem és lányom) gyakorlatilag semmilyen felügyeletet nem gyakorol a távkapcsoló felett. Így aztán az egyik kereskedelmi tévé főzős műsorára sem a lányok tévedtek oda, hanem egyetlen fiam, s mivel ott ragadt, hát nekünk is kényszerből azt kellett nézni. (A távkapcsoló birtoklása a hatalom jelképe, rendszerint ezért a családfő kezében van. Amikor az elsőszülött megkaparintja, az már kétségtelenül annak a jele, hogy készülhetünk nyugdíjazni magunkat.)

◆ A konyhai vetélkedő nyomon követése odáig fajult, hogy hirtelen mindenki kedvet kapott a főzéshez. Elsősorban persze nem a képernyőn elkészülő ételek születnek meg otthon, hiszen a versenyben felhasznált alapanyagok beszerezhetetlenek, vagy legalábbis nem állnak rendelkezésre egy normális háztartásban. Általában a bemutatott fogások sem csigáztak fel, legyen az borjúhere vagy cékla-fagyó, de a munkafolyamatok, a mutatós és ízletes ételek elkészülte mindannyiunkban felszabadította a kreatív énünket. Én is sokkal szívesebben vágok bele egy-egy ebédbe, de ezek legfeljebb kiegészítői a korábbi nyári bográcsos gulyásleveseknek és a mindenkor elsüthető rántottának vagy palacsintának, a gyerekek viszont sokkal bátrabban és ötletesebben nyúlnak a húshoz, zöldségekhez, fűszerekhez. Feleségem, aki huszonkét éve vezeti a háztartást, és eddig megfőzött nagyjából nyolcezer ebédet, kénytelen szembesülni vele, hogy egyszerre mindenki felismerte a konyhaművészet szépségeit, és éppen azt a házimunkát szerette el tőle, amit ő is a legjobban kedvel. A takarítás, mosás, teregetés, vasalás megmaradt neki.

Lehetne forgatni egy olyan vetélkedőt, amiben a résztvevők hol porszívóznának, hol vasalnának; de olyan éle legyen annak a nadrágnak, hogy maximális pontot adjanak rá! A lelkes nézők pedig odahaza követnék a legizgalmasabb feladványokat, és azon versengének, ki képes gyorsabban kiporszívózni a nagyszobát vagy felmosni a konyhát. Egymás kezéből kapnák ki a rongyot, hogy törölgethessenek, azzal henegegnének a családtagok, hogy ki tett be klasszabb színes mosást. Igazán kreatív feladvány volna a folyóvízes mosogatás ötvözése a tálcással. Aztán párbajfeladatként ott lehetne az evőeszköz-tisztítás, lehetőleg új módszerek bevezetésével. Utána következhetne a cipőpucolás és a zoknik szétválogatása, lehetőleg csapatonként, mint a tévében. Lennének pirosak és zöldek, és a végén győztest hirdethetnének. Aki kiesne, az pedig szégyenszemre kénytelen lenne lemondani a mosogatás, takarítás, vasalás gyönyöréről, és visszatérne a gombfocizáshoz, meccsnézéshez és lustálkodáshoz. ◆